

ကျွန်တော်၏ အချစ်ဦး

စာပေဘဝဖတ်သန်းစုံ
သိန်းဖေမြင့်

၇၂၆-၈၈၆
၂၀ ၇-၇၄

အခန်း (၁)

ကျွန်တော့်ကျန်းမာရေးအတွက်

ကျွန်တော်သည် ယခုနှစ်(၁၉၇၄)နှစ်တွင် အသက် ၆၀ ပြည့်ပါသည်

။

၁၉၁၄ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁၀ ရက်နေ့တွင် ကျွန်တော် မွေးဖွားခဲ့သည် ။

ကျွန်တော့်ကို လူအများက အရွယ်တင်သည် ဟု ပြောကြ၏။ အသား အရေစိုပြည်သည် ၊ မျက်နှာပြည့်သည် ။ ကိုယ်ခန္ဓာ တောင့်တင်းသည် ၊ ဖြတ်လတ်သည် စသည် ဖြင့် ချီးကျူးကြ၏။ အချို့ အမျိုးသမီးများက တော့ “ဆရာ၊ ဝလို့ လှလို့ ပါကလား”ဟု အမှန်အတိုင်းပြောလေသလား၊ နော့ တော့တော့၊ ညှုတုတုဆိုလေသလားမသိ၊ ပြောဆိုတတ်ကြသည် ။ အချို့ကတော့ “ဆရာဘာဆေး ကောင်းမှီဝဲနေသလဲ”ဟု မေးကြသည် ။ ထိုထိုသောစကားများကို ကြားရသောအခါ၊ ကျွန်တော်ဝမ်း မြောက်ဝမ်း သာ ဂုဏ်ယူပါ၏။

တစ်နေ့က   မီးရောင်စုံ   အလင်းရောင်အောက်
ကတ္တီပါစိမ်းမြက်ခင်းပြင်တစ်ခု ပေါ်တွင် ကျင်းပ သော ဧည့်ခံပွဲတစ်ခု၌
ဝိုင်းကြီးထဲဝိုင်းကလေးဖွဲ့နေသော၊ ရဲဘော်ရဲဘက် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တ
စုကို တွေ့ရသည် ။ တစ်ယောက်က “ကိုသိန်းဖေ သိပ်ဝလာတယ်”ဟု မှ
တ်ချက်ချလေရာ၊ အခြား တစ်ယောက်က “မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာဦးသိန်း
ဖေမြင့်က အမြဲတမ်းဒီလိုပါပဲ၊ ဝလဲမဝဘူး၊ ကျလဲမကျ ဘူး”ဟု ချေပလေ

သည် ။ ကျွန်တော်၏ အရပ်မှာ ၅ပေ၊ ၆ လက်မဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်၏ ကိုယ်အလေး ချိန်မှာ ၁၄၅ ပေါင်တစ်ဝိုက်မှာ ဖြစ်သည် ။ ဤအသက်အရွယ်၊ ဤအရပ်အမောင်းနှင့် ဤအလေးချိန် တို့ မှာ ၊ ဆေးသိပ္ပံအလိုအရ အလောတော်ပင် ဖြစ်သည် ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဤအလေးချိန်ကို ထိန်းသိမ်းထားပါ၏။

တစ်ယောက်က “ကိုသိန်းဖေဟာ ဆံပင်လဲမဖြူဘူးဗျ”ဟု မှတ်ချက်ချပြန်ပါသည် ။ အခြား တစ်ယောက်က “ဆေးဆိုးသလား”ဟု မေးလိုက်၏။ ကျွန်တော်သည် အမှန်အတိုင်း ရှင်းပြရ၏။ ကျွန်တော့် ဆံပင်အချို့ ဖြူနေပါပြီ။ တစ်ပင်တလေ မက ဖြူပါပြီ။ ခေါင်းလျှော်ပြီး ဆံပင်ခြောက်ခါစတွင် ပိုမိုသိသာပါသည် ။ နီကြင့်နေသော ဆံပင်တွေကြားတွင် ဆံပင်ဖြူတော်တော်များများကို တွေ့မြင်နိုင်ပါသည် ။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် အုန်းဆီမှန်မှန် လိမ်းသည် ။ အုန်းဆီလိမ်းလိုက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ဆံပင်ဖြူတွေပျောက်သွားသည် ။ အုန်းဆီကြောင့် နစ်မြုပ်သွားခြင်း ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ ကျွန်တော်သုံးသော အုန်းဆီထဲတွင် ဖန်ခါးသီးခြောက် စိမ်ထားကြောင်းကိုလည်း ထပ်မံရှင်းပြရပါ၏။

တစ်ယောက်ကဆိုပြန်သည် ။

“ဆရာဦးသိန်းဖေမြင့်က နဖူးရေ ပါးရေမတွန့်ဘူးဗျ။ မေးနှစ်ထပ်နှင့်လဲ မဟုတ်ဘူး ”

ဤကိစ္စကိုလည်း ရှင်းလင်းရပြန်၏။ ကျွန်တော်သည် နေ့စဉ်လိုလို ကိုယ်ခန္ဓာကိုသာ လေ့ကျင့် ခန်းလုပ်သည် မဟုတ်။ မျက်နှာလေ့ကျင့်ခန်းလည်း လုပ်သည် ။ ကျွန်တော်လုပ်သော မျက်နှာလေ့ကျင့် ခန်းကို သူတို့ အားလုပ်ပြရသေး၏။ ထိုမျှဖြင့်မပြီးသေး၊ မျက်မှန်ဖြုတ်ပြီး မျက်ကွင်းများကို ပြလျက်

“ကဲကြည့် - သေသေခြာခြာကြည့်ရင် နက်ရှိုင်းတဲ့ မျက်ကွင်းတွေပေါ် နေပြီဆိုတာ တွေ့ရမယ်၊ မျက်မှန်ဖုံးထားလို့ မသိသာဘူး။ တကယ်တော့ ဗျာ၊ ဇရာရဲ့ ဒါဏ်ကို ခဏတစ်ဖြုတ် ရွှေ့ထားလို့ ရ တယ်။ ရှောင်ကွင်း လို့ မရပါဘူး။ တစ်နေ့ကျွန်တော်လဲပဲ ခေါင်းဖြူကြီးနှင့် ဖြစ်ရမှာ ပါပဲ၊ န ဖူးရေပါးရေ အရေးအစင်း တွေနှင့် သာမက၊ အသားအရေ ပတ်ကြားအ က်တွေနှင့် ပါဖြစ်ရမှာ ပါပဲ” ဟု ပြောပြရ လေသည် ။

ထိုအခါ သူတို့ က ရယ်လိုက်ကြလေ၏။ သို့သော် ကြာကြာရယ်မနေကြပါ။ သူတို့ သည် ဇရာ အကြောင်းကိုတွေးမိကြပြီး၊ တွေ့သွားကြ၏။

ကျွန်တော်က အရက်ခွက်ကို မြှောက်လိုက်ပြီး၊

“ဒီနှစ်- ကျွန်တော် ၆၀ ပြည့်တဲ့ နှစ်၊ ကျွန်တော့် ကျန်းမာရေး၊ အား လုံးသောမိတ်ဆွေတွေရဲ့ ကျန်းမာရေးအတွက် ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ် ”

ငယ်ဖြူစာရေးဆရာ

ရယ်ကာမောကာနှင့် တကျိုက်နှစ်ကျိုက် သောက်လိုက်ကြပြီးနောက် တစ်ယောက်သောသူက

“ဆရာ-နှစ်ကျပ်ခွဲသားပဲလား”

“အစာမစားခင် နှစ်ကျပ်ခွဲသား အစာစားပြီးတော့ နှစ်ကျပ်ခွဲသား။ စု စုပေါင်း ငါးကျပ်သား၊ ဟား ဟား ပိုလဲနဲ့ပေါ့ဗျာ”

ကျွန်တော်တို့ တတွေ ရယ်မောနိုင်ကြပြန်ပြီး ဇရာကို မေ့ပစ်လိုက်ကြ၏။ ဧည့်ခံပွဲ၏ ရောင်စုံ မီးလုံးများ အောက်ဝယ် မျက်နှာ အားလုံး ရွှင်လန်းနေသည် ကိုသာ မြင်ရ၏။ သို့သော် နောက်တစ်ခဏ၌

တစ်စုံတစ်ယောက်သည် မျက်နှာကို တည်ထားလိုက်ပြီး၊ လေးလေးနက်နက် မေးနေပြန်ပါသည်။ ။

“ငါးကျပ်သားဆိုတော့ ဘယ်လောက်လောက် ရှိမလဲ”

“ဟဲ့ အရက်စစ်စစ်ကို ပြောတာနော်။ ကျွန်တော် တစ်နေ့ကပဲ ငါးကျပ်သားဝင် ဆီခွက်အသစ် တစ်ခုတွေ့တာနှင့် ချင်ကြည့်တယ်။ သိပ္ပံနည်းကျပြုလုပ်ထားတဲ့ ပက်ကြီးတပက်ကျော်တယ်၊ ပက် ကလေးဆိုရင် ၃ ပက်နီးပါးပေါ့။ ပုလင်းမှာ ပက်ချင့်တတ်ထားပြီး လောင်းချရင်၊ ဂလောက်၊ ဂလောက် ၃ ခါပေါ့ဗျာ”

နောက်တစ်ယောက်ကလည်း မျက်နှာကို တည်ထား လိုက်ပြီး လေးလေးနက်နက် ထပ်မေး ပြန်ပြီ။

“ခင်ဗျားက တစ်နေ့မှန်မှန် ငါးကျပ်သား သောက်သလား”

ကျွန်တော်

“ဘယ်မှန်ပါ့မလဲ။ ကျွန်တော်က ဝယ်မှ မသောက်တဲ့ ဟာ၊ ဟားဟား ခုလို အလကားကြုံမှ ”

အားလုံးရယ်ကြပြန်လေသည်။ ။

ကျွန်တော်သည် အသက် ၆၀ရှိပြီ။ စာရေးသက်အနေနှင့် ဆိုသော် ၄၀ ကျော်သွားလေပြီ။ ဘုန်းတော်ကြီးများကို သက်တော်ဘယ်လောက်၊ ဝါတော်ဘယ်လောက်ဟု မေးတတ်ကြ၏။ သက်တော် ၆၀၊ ဝါတော် ၄၀ ကျော်ဟု ဖြေလျှင် ထိုဘုန်းကြီးကို ငယ်ဖြူဟု ခေါ်ကြရ၏။ ထိုနည်းတူပင် ကျွန်တော်ကား ငယ်ဖြူစာရေးဆရာဖြစ်သည် ဟု ဆိုရပါမည်။

၁၉၃၄ ခုနှစ် မတိုင်မီတနှစ် နှစ်နှစ်ကစ၍ စာတွေရေးခဲ့သည် ကို ကလောင်သွေးသည် ဟု ဆိုပါစို့။ ၁၉၃၄ ခုနှစ်ရောက်တော့ စာတွေကိုတွင်

တွင် ရေးပြီး ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေသူတို့ ကလည်း တွင် တွင် ထည့်ပေးနေကြလေပြီ။ ကျွန်တော် စာရေးဆရာ ဖြစ်ပြီဟု ဆိုရပါမည်။ ၁၈နှစ်၊ ၁၉နှစ် သားက စာရေး ဆရာအဖြစ်ဖြင့် ကိုရင်ဝတ်ပြီး၊ ၂၀ကျတော့ စာရေးဆရာဦးပဉ္စင်း ဖြစ်လေတော့သည် ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို ကျွန်တော် ငယ်ဖြူ စာရေးဆရာဟု ခေါ်လိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါသည် ။

မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ ဆောင်းပါးများ နှင့် ရသစာပေများကို စရေးသည် နှင့် မရှေးမနှောင်း၊ သတင်းစာများ တွင် ဆောင်းပါးများ လည်း ရေး၊ သတင်းထောက်လည်း လုပ်ခဲ့လေသဖြင့် ကျွန်တော်၏ သတင်းစာဆရာ သက်တမ်းမှာ လည်း နှစ်ပေါင်း ၄၀ ရှိပြီဟု ဆိုရပါမည်။

ကျွန်တော် သို့ကလို စာရေးဆရာ-သတင်းစာဆရာ သက်တမ်း ၄၀ ရှိလာသည့် အတွက် ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူပါသည် ။

အနုပညာလက်ရာမကျအောင်

ကျွန်တော်သည် အောင်မြင်သော စာရေးဆရာ၊ သတင်းစာဆရာတစ်ဦး ဖြစ်သည် ဟု ဆိုကြပါ သည် ။ ကျွန်တော့်စာများကို လူကြိုက်များပါသည် ။ သို့သော် မကြိုက်သူတွေလည်း ရှိပါသည် ။ ကွယ်ရာမှာ ချီးကျူးသူ၊ ရှေ့တွင် ပြောင်ချီးကျူးသူ၊ စာနယ်ဇင်းများမှ ချီးကျူးသူ၊ ကျွန်တော့်ထံ စာရေး၍ ချီးကျူးသူ၊ ကွယ်ရာမှာ ကဲ့ရဲ့ ရှုံ့ချသူ၊ ပြောင်ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချသူ၊ စာနယ်ဇင်းများမှ ကဲ့ရဲ့ ဝေဖန်သူ၊ ကျွန်တော့်ထံ စာရေး၍ ဆဲသူ စသည် ဖြင့် စာဖတ်ပရိသတ်အမျိုးမျိုးရှိသည် ။ သို့သော် ချီးကျူး၊ ချီးကျူး၊ ကဲ့ရဲ့ , ကဲ့ရဲ့ ၊ အားလုံးကတော့ လေးလေးစားစား ဖတ်ကြပါသည် ။ ကျွန်တော်သည် ချီးကျူး ခြင်း၊ ကဲ့ရဲ့ ခြင်းစသော လောကဓံများကို လုံးဝမဖြိုဟု မဆိုနိုင်ပါ။ ချီးကျူးခံရလျှင် သဘောကျပြီး၊ ကဲ့ရဲ့ ခံရလျှင် သဘောမကျပါ။ သို့သော် ကဲ့ရဲ့ ခံရ၍ ဆိုပြီး စိတ်မဆိုးတတ်ပါ။ အငြိုး

လည်း မထား တတ်ပါ။

ကျွန်တော်၏ စာရေးဆရာ သတင်းစာဆရာ သက်တမ်းနှစ် ၄၀ သို့ ရောက်ချိန်တွင် ၊ စာဖတ် သူများက “ဆရာသိန်းဖေမြင့် လက်မကျသေး ဘူး”ဟု ပြောသံ ကြားရသောအခါ၊ ကျွန်တော်အထူး ဝမ်းမြောက်ကျေနပ်ပါသည်။ ။ စာရေးဆရာအချင်းချင်း အချို့က ကိုသိန်းဖေက ဒီအရွယ်အထိ ရသစာ ပေးနိုင်သေးတယ်။ ဝတ္ထုတွေ ဘာတွေ ရေးနိုင်သေးတယ်။ ။ ဖွဲ့နွဲ့နိုင်သေးတယ်၊ စိတ်ကူးယဉ်နိုင် သေးတယ်၊ ကိုယ်တို့ တော့ အဲဒါတွေမရတော့ဘူး”ဟု ထုတ်ဖော်ပြောဆို ချီးကျူးကြသောအခါ အတိုင်း ထက်အလွန် ဝမ်းသာကျေနပ်ပါသည်။ ။ သို့သော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပြန်စဉ်းစားကြည့်သောအခါ၊ ငယ်ကလို မဟုတ်တော့သည် ကို တွေ့ရ၏။ ငယ်ကလို လက်မသွက်တော့၊ ငယ်ကလိုမထက်မြက် တော့။ ရသစာပေစိတ်ကို မနည်းကြီး မွေးမြူထားရ၏။

အသက် ၆၀ တွင် အဘိုးအိုမဖြစ်အောင်၊ မျက်နှာမကျအောင် ပါးရေ၊ နဖူးရေ အရေးအကြောင်း တွေ မများ အောင်၊ အစာအဟာရအားဖြင့်၎င်း၊ ဆေးဝါးဖြင့်၎င်း၊ ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်းဖြင့်၎င်း အားထုတ်ရသလို၊ စာရေးဆရာ အနုပညာ လက်ရာမကျအောင် နည်းမျိုးစုံဖြင့် အားထုတ်နေရပါ၏။

မွေးရာပါလော၊ လုပ်ယူရသလော၊

မကြာမီက မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က၊ “အောင်မြင်သော စာရေးဆရာတစ်ဦးသည် ၊ မွေးသန္ဓေ ပါအရည်အချင်းများကြောင့် အောင်မြင်ခြင်းဖြစ်သလား။ လေ့ကျင့်ယူရသော အရည်အချင်း များကြောင့် အောင်မြင်ခြင်းဖြစ်သလား”ဟူသော မေးခွန်းကို မေးပါသည်။ ။

ကျွန်တော် ဤပြဿနာကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားပါသည်။ ။

လူတစ်ယောက်သည် ဘဝအဆက်ဆက်က ဖြည့်ဆည်းခဲ့ရသော ပါရမီကြောင့် ပါရမီထူး၊ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးဖြစ်ရသလော။ ဉာဏ်ကြီးရှင်၊ သို့မဟုတ်၊ သူတကာထက် ထူးချွန်သော ဉာဏ်ရည် နှလုံးရည်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူး၊ (Genius)ဆိုသူသည် ဘယ်သို့ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သနည်း။ ပင်ကိုဉာဏ်၊ ပင်ကိုအရည်အချင်း ဆိုသည် တို့ ကား၊ မွေးကတည်းက ပါ လာပြီး၊ ကြီးမှ ပြုစုပျိုးထောင်၍ မရသော ပစ္စည်းများ ဖြစ်သလော။

စာရေးဆရာသည် မွေးဖွားလာသလော၊ စာရေးဆရာကို လုပ်ယူရသလော။

အောင်မြင်သော စာရေးဆရာတစ်ဦး (ဝါ) ထူးချွန်သော အနုပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်ရန်၊ ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယ၊ မည်သည် က အဓိကကျသနည်း။

ဤပြဿနာများကို ယေဘုယျသဘောနှင့် ပရမတ်ဆန်ဆန်ဆွေးနွေးရမည်ဆိုလျှင်၊ ကျွန်တော့်စာသည် Essay ဟု ခေါ်သော အကြောင်းစာ၊ စာတန်းကြီးတပုဒ်၊ သို့မဟုတ် ဗဟု သုတစာ ပေဆောင်းပါးရှည်ကြီးတပုဒ်၊ သို့မဟုတ် သမားဂုဏ်ပြ ကဝိဓဇကျမ်းကြီးတစောင် ဖြစ်သွားပေ လိမ့်မည်။

ကျွန်တော်သည် အကြောင်းစာ၊ စာတန်းကိုလည်း မတင်ပြချင်၊ ဗဟုသုတ ဆောင်းပါးကြီး ကိုလည်း မရေးချင်၊ သမားဂုဏ်ပြ ကဝိဓဇကျမ်းကြီးကိုလည်း မပြုစုချင်ပါ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် “ကျွန်တော်၏ အချစ်ဦး”ဟူသော အမည်ဖြင့် ဤစာအုပ်ကို ရေးလိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ဤစာအုပ်ကို ရသစာပေစာရင်းထဲသို့ သွင်းနိုင်အောင် ကြိုးစားရေးထားပါသည် ။ ချစ်စရာရှိ က စာဖတ်သူသည် ချစ်မိစ္ဆာလမ်းနေအောင်၊ မုန်းစရာရှိက စာဖတ်သူသည် မုန်းမာန်စူးရှသွားအောင်၊ လွမ်းစရာရှိက

စာဖတ်သူသည် လွမ်းဖျားလွမ်းနာကျသွားအောင်၊ ရယ်စရာရှိက စာဖတ်သူသည် ရယ်မောမြူးခုန်သွားအောင် ရည်ရွယ်၍ ၊ ဖွဲ့ကာနွဲ့ကာ ရေးထားပါသည်။ ကျွန်တော့်ရည်ရွယ်ချက် အထမြောက်လျှင် ဤစာအုပ်ကို အချို့ကဝတ္ထုရှည်ကြီးဟု ခေါ်ကြလိမ့်မည်။ အချို့ကမူ ငယ်ဖြူ စာရေးတစ်ဦး၏ စာပေဘဝ သရုပ်ဖော် ကိုယ်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိဟု ခေါ်ကြလိမ့်မည်။

ကျွန်တော့် ရည်ရွယ်ချက် အထမြောက်လျှင်ကား၊ စာဖတ်ပရိသတ်က ဘယ်လိုခေါ်၍ ဘယ်လိုဆိုမည်ဟု ကျွန်တော်မပြောတတ်တော့ပါ။

ကျွန်တော့်စာဖတ်ပရိသတ်အား ကြိုပြီး ထုချေလွှာပေးထားချင်သည်ကတော့၊ ကျွန်တော် သည် ငယ်ဖြူ စာရေးဆရာတစ်ဦးအဖြစ်ဖြင့်၊ နှစ်ပေါင်း ၄၀ ကျော်အတွင်း တွေ့ကြုံခဲ့သမျှကို မူရင်း အတိုင်း တင်ပြထားခြင်း၊ ထိုအတွေ့အကြုံကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်နှလုံးမှာ ဖြစ်ပေါ်လာသော ခံစားမှု များ နှင့် ကျွန်တော့်ဦးနှောက်မှာ ထင်ဟပ်လာသော အသိအမြင်များကို ရိုးရိုးစင်းစင်း ဖော်ပြထားခြင်း သာ ဖြစ်ပါသည် ဟူ၍ ။-

★

အခန်း(၂)

မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုဘဝမှာ သန္ဓေယူခြင်း

အများ နည်းတူ ဤလူ့လောကကြီးအတွင်းသို့ ဖွားမြင် လွန်မြောက် မလာသေးမီ၊ ကျွန်တော် သည် မိခင်၏ တိုက်ခန်း၌ သန္ဓေတည်ခဲ့ရပါသည်။ ။ ထို့အတူ ကျွန်တော်သည် စာရေးဆရာဖြစ်မလာမီ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုဘဝ အနုပညာ စာပေ တည်းဟူသော မိခင်ကြီး၏ တိုက်ခန်းတွင် ပဋိသန္ဓေ တည်နေခဲ့ရသေးသည်။ ။

ကျွန်တော်သည် အနုပညာ စာပေနှင့် များ စွာဝေးသော ဘိုးဘွားမိဖုရားမှ ဆင်းသက်ပေါက် ဖွားခဲ့၏။ ကျွန်တော့်အဖေဘက်မှ အဘိုးသည် ၎င်း၊ ကျွန်တော့်အဖေဖေမှ အဘွားသည် ၎င်း၊ ကျွန်တော့် အမေဖေမှ အဘိုးသည် ၎င်း၊ ကျွန်တော့်အမေဘက်မှ အဘွားသည် ၎င်း၊ ကျွန်တော့် အဖေနှင့် ကျွန်တော့် အမေတို့ သည် ၎င်း၊ စာရေးဆရာမဟုတ်ကြပါ။ စာပေနှင့် အမျိုးတော်သော ဇာတ်သဘင်ရုပ်သေး ပညာသည် များ လည်း မဟုတ်ကြပါ။ စာပေနှင့် တဝမ်းကွဲ၊ နှစ်ဝမ်းကွဲ စသည် ဖြင့် အမျိုးတော်သော ဂီတပညာရှင်များ ၊ ပန်းချီပန်းပု ဆရာများ စသည် တို့ လည်း မဟုတ်ကြပါ။

စာပေနှင့် ဆွေမျိုးစပ်ရလျှင်၊ အတော်စပ်ယူလို့ ရသူများမှာ တွင်းသင်းတိုက်ဝန်မင်း၊ စိန္တကျော်သူ ဦးဩ၊ သံချို ဦးကျော်လှ စသူတို့ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ သည် မောင်းထောင်သားများ ဖြစ်ကြ ၏။ ကျွန်တော့်အဖေ၏

အမေမှာ မောင်းထောင်သူ ဖြစ်၏။ မျိုးရိုးအစဉ်ဆက်ခံမှု သဘောကို လက်ခံကာ ရှာဖွေမှတ်သားလေ့ရှိသော မောင်းထောင်မှ ကျွန်တော့် အမျိုးများကတော့ ကျွန်တော်တို့ သည် စိန္တကျော်သူ ဦးဩမှ တိုက်ရိုက်ဆင်းသက်သော အမျိုးဖြစ်သည် ဟု ဆိုကြ၏။ မောင်းထောင်ရွာ လည်ခေါင်ရှိ မန်ကျည်းပင်အိုကြီးများ ထီးမိုးထားသော ခြောက်သွေ့သည့် အိမ်နေရာဟောင်းတစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ “ဒါ မင်းတို့ အမျိုး ဦးကျော်လှ နေသွားတဲ့ ဝင်းကွဲ့”ဟု ပြောပြတတ်ကြလေ၏။ ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းသည် ရွှေတောင်မြို့အနီးက ဝါးတောဝါးလယ်မှာ မွေးဖွားခဲ့သော်လည်း သူ့အဖေသည် မောင်းထောင်သား ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြကာ ကျွန်တော့်ကိုခေါ်လျက် မောင်းထောင်သို့ အလည်သွားခဲ့ကြ၏။ သူ့ဘိုးဘွားများ တည်ထားခဲ့သော ရှင်ပင်သာထွန်းဦး ဘုရားကို ဖူးမြော် ကြ၏ ။ လီနင်ငြိမ်းချမ်းရေးဆုကို ရရှိသောအခါ ထိုဘုရားကို ပြုပြင်ရန် ငွေလှူခဲ့သေး၏။

အချို့ပုဂ္ဂိုလ်များကမူ ရေမြေလိုက်၍ စာရေးဆရာဖြစ်သည် ဟု ဆိုကြသေး၏။ ဆရာတော် ဦးဗုဒ္ဓဖွားမြင်တော်မူရာ ညောင်ကန်၊ မြဝတီမင်းကြီး ဦးစ ဆင်းသက်ရာ ချင်းတွင်းမောက်တက် စသည် တို့ မှာ ကျွန်တော်တို့ ဘုတလင်နှင့် တရေတည်း တမြေတည်း ဖြစ်ကြသည် မဟုတ်ပါလော။

ကျွန်တော်သည် မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ကြောင့် စာရေးဆရာ ဖြစ်ရသည် ဟူသော အဆိုကို၎င်း ရေမြေလိုက်၍ စာရေးဆရာဖြစ်ရသည် ဟု၎င်းမယုံကြည်ပါ။ အကယ်၍ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ကြောင့် ကျွန်တော်တစ်ခုခု ဖြစ်ရမည်ဆိုလျှင် စာရေးဆရာဖြစ်ဖို့ မရှိလှ၊ ရုံးစာရေးကြီးအများ ဆုံးဖြစ်ဖို့ ရှိ သည် ။ ကျွန်တော့်အဘိုးက လျှောက်လွှာစာရေးကြီး၊ ကျွန်တော့်အဖေက မြေတိုင်းစာရေးကြီး ဖြစ်ခဲ့ သည် မဟုတ်ပါလော။

အကယ်၍ ရေမြေလိုက်၍ တစ်ခုခုဖြစ်ရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် စစ်ဗိုလ်ကြီးအများ ဆုံး ဖြစ်ဖို့ ရှိသည် ။ စစ်သူကြီးမဟာဗန္ဓုလမွေးဖွားရာ ငပုရင်းရွာသည် ဘုတလင်၏ မြောက်ဘက်နားတွင် ကပ်လျက် ရှိသည် မဟုတ်ပါလော၊ မဟာဗန္ဓုလသည် ပင်လျှင် ဘုတလင်တွင် နေခဲ့သေးသည် မဟုတ် ပါလော။

ကျွန်တော်သည် မျိုးရိုးအစဉ်အလာ ဆက်ခံမှုသဘောကို၎င်း၊ ရေမြေလိုက်သည် ဆိုသော သဘောကို၎င်း၊ လက်မခံသော်လည်း ၊ တွင်းသင်းတိုက်ဝန်မင်းကြီး၊ စိန္တကျော်သူဦး၊ သံချိုဦးကျော် လှ၊ ဆရာတော်ဦးဗုဓ်၊ မြဝတီမင်းကြီး ဦးစ၊ စစ်သူကြီး မဟာဗန္ဓုလစသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့် တစ်စုံတစ်ရာပတ်သက်နေမှုကို အထူးဂုဏ်ယူပါသည် ။ သူတို့လို ဖြစ်ချင်ပါသည် ။ သူတို့ သည် ကျွန်တော့်ကို ဒေသမာန် ဇာတိမာန် တက်စေပါသည် ။

အဘွားစုကျေးဇူး

အဖေနှင့် အမေတို့ သည် ကျွန်တော့်အား ပုံပြောလေ့ မရှိပါ။ သို့သော် ကျွန်တော့်အဘွား (အမေ၏ အမေ)က ပုံပြောလေ့ရှိသည် ။

အဘွားစု (လူကြီးတွေက ခေါ်သလို ကျွန်တော်တို့ က လိုက်ပြီး မစုဟု ခေါ်သော အဘွားစု)သည် စိတ်နောက်နေရှာသော အဘွားကြီး ဖြစ်၏။ အဘွားကြီး စိတ်နောက်သွားရပုံမှာ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ်နှင့် တူနေသည် ။ သူ့တွင် သမီး ၃ ယောက်ရှိသည့် အနက် အလတ်မဖြစ်သူ မဆင့်မှာ အလှဆုံး ဖြစ်သည် ။ (ကျွန်တော့် အမေမမြင့်မှာ အငယ်ဆုံး ဖြစ်၏) မဆင့်နှင့် တစ်ရွာတည်းသား ယောက်ျားပျို တစ်ဦးတို့ သည် အရူးအမူး ချစ်ကြိုက်ကြလေ၏။ တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် မသင့်မြတ်ကြသော မိဖများက၊ လူငယ်တို့ ၏ ချစ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းလိုက်ကြလေရာ၊ မဆင့်နှင့်

သူရည်းစားတို့ သည် စိန်နှင့် သံပုရာ ကို ဖျော်သောက်ကာ နှစ်လောင်းပြိုင် သေပွဲ ဝင်ကြလေ၏။ မိခင်ဖြစ်သူ အဘွားစုသည် လွန်စွာ စိတ်ထိခိုက်ပြီး စိတ်နောက်သွားလေသည် ။ ထို့နောက် ကာလများ မကြာမီ သူ၏ လင်ယောက်ျားဖြစ် သူ (ကျွန်တော့်အဘိုး) ဦး ပေါက်ကျိုင်းသည် နောက်မိန်းမ ယူသွားလေ၏။ အဘွားစုကား ကုမရ အောင် (သေသည် အထိ) စိတ်နောက်သွားလေတော့သည် ။ အဘွားစု စိတ်နောက်ခြင်းသည် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖောက်ပြန်မှု မဟုတ်ကြောင်း အသက်ရှည်ခြင်း၊ အနာမဲ့ခြင်း၊ မည်သူ့ကိုမျှ မည်သည့် နည်းနှင့် မျှ စိတ် အနှောင့်အယှက် မပေးခြင်းတို့ ဖြင့် ထင်ရှား၏။ အိမ်မှုရေးရာသော်၎င်း၊ စီးပွားရေးရာသော်၎င်း၊ ဘာမျှ မလုပ်တော့သော်လည်း မြေးများကို ကောင်းစွာ ထိန်းကျောင်းသည် ။ စကား ကောင်းစွာမပြော တော့သော်လည်း မြေးများကို ပုံပြောတတ်သည် ။ ရွှေယုန်နှင့် ရွှေကျား သက်ကယ် ရိတ်သွားသည့် ပုံ၊ မောင်ပျင်းကြီး မောင်ပျင်းကလေးပုံ စသည် များကို ထပ်တလဲလဲ ပြောတတ်သည် ။ သူ့ခမျာ ပုံများများ လည်း မတတ်ရှာ။ ထို့ပြင် သုဓမ္မာစာရီဖြတ်ထုံး ဒွေးမယ်နော်ဇာတ် စသည် တို့ သည် အဘွားစု၏ ပုံမှန်မဟုတ်သောစိတ်၏ ဆေးရောင်စုံ ခြယ်မှုဖြင့် ထူးဆန်းသောပုံပြင်များ ဖြစ်လာခဲ့ ပေ၏။ အဘွားစု၏ ပါးစပ်မှ လေအေးကလေးနှင့် ထွက်လာသောပုံပြင်များ ၏ ရိုးစင်းသော ဟာသနှင့် ဆန်းကျယ်ထွေပြားသည့် စိတ်ကူးအလှတို့ သည် ၊ ကျွန်တော်တို့ ၏ ကလေးသူငယ်သဘာဝနှင့် လိုက်ဖက်လှပေ၏။ ကျွန်တော်သည် ထိုပုံပြင်များကို ချစ်သလိုအဘွားစုကို ချစ်ပါသည် ။ ကျွန်တော် ချစ်သော အဘွားစုသည် ဘုတလင်ကို ပြည်သူ့ရဲဘော်နှင့် ကွန်မြူနစ် သူပုန်တို့ တစ်လှည့်စီ သိမ်းထား စဉ်ကာလတုန်းက ကွယ်လွန်ခဲ့ရှာလေပြီ။

ထူးဆန်းလှစွာ သေပုံမှာ ဤသို့ ဖြစ်၏။

အဘွားစုသည် ဖျားလည်း မဖျား၊ နာလည်း မနာ၊ တစ်နေ့သော်အိမ်မှ လူများကို ငါအပြင်သွား ဦးမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားလေသည်။ ဘုတလင်မြို့ အနောက်ဖက်ရှိ သင်္ချိုင်းကုန်းသို့ ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက် ဦးတည်၍ ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်၏။ သင်္ချိုင်းကုန်းမှ အကာမရှိသောသွပ်မိုးနှင့် ဧရပ်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ လဲလျောင်းလိုက်ပြီး အေးချမ်းစွာ ဘဝတပါးသို့ ပြောင်းသွားလေ တော့သတည်း။

အဘွားစု ကွယ်လွန်သွားသော သတင်းသည် ရန်ကုန်မြို့နေ ကျွန်တော့်ထံသို့ ကာလအတန် ကြာမှ ရောက်လာ၏။ သေလျှင်သေချင်း သတင်းရောက်လျှင်လည်း အသုဘရှုရန် ကျွန်တော်တကူး တက သွားခဲ့လိမ့်မည် မထင်ပါ။ အသုဘရှု အစီအစဉ်ပြုလုပ်သူများကလည်း ကျွန်တော့်ကို တကူးတက စောင့်နေကြလိမ့်မည် မထင်ပါ။ အဘွားစုသည် ကျွန်တော်တို့ ဘဝ အပြင်ဘက်သို့ ရောက်နေသည် မှာ ကြာရှာပါပြီ။ အဘွားစုသည် ကျွန်တော်တို့ အဖို့ အသုံးမဝင်တော့ပြီ။ ဤလောက အဖို့ အဘွားစု နေနေလျှင်လည်း အကြောင်းမထူး၊ သေလျှင်လည်း အကြောင်းမထူးဆိုသလို ဖြစ်နေပါ ပြီ။ သို့သော် ယခု ပြန်လည်စဉ်းစားလိုက်တော့ အဘွားစု၏ ကျေးဇူးတွေ ထင်းခနဲ လင်းခနဲ ပေါ်လာ သည် ။ ကျွန်တော်တို့ ကို ထိန်းကျောင်းပေးသော ဂုဏ်ကျေးဇူး၊ ကျွန်တော်တို့ ကို ပုံပြောပေးသော ဂုဏ်ကျေးဇူး။

စာရေးဆရာ တစ်ဦးအနေနှင့် ကျွန်တော်ရရှိထားသော အောင်မြင်မှုများ သည် အဘွားစု၏ ပုံပြင်များမှ ကင်း၍ ဖြစ်နိုင်ပါမည်လော။

ယခုအခါ ကျွန်တော်သည် အဘွားစုကို ကျေးဇူးမဆပ်လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းနည်းတတ်၊ နောင်တ ရတတ်နေလေပြီ။

မမေ့နိုင်သော အရပ်ဇာတ်များ

ကျွန်တော်တို့   ငယ်ငယ်တုန်းက   ဘုရားမီးထွန်းပွဲ၊
ဘုရားဆွမ်းတော်ကြီးကပ်ပွဲ၊ ဘုရား အနေ ကဇာတင်ပွဲ၊ ဘုန်းကြီးပျံ၊ ရှင်
ပြုနားသမင်္ဂလာ စသည် တို့ ရှိလျှင် ပွဲကတတ်ကြသည် ။ ပွဲကလည်း အ
မျိုးမျိုး၊ ဇာတ်ပွဲ၊ ရုပ်သေးပွဲ၊ အငြိမ့်၊ အရပ်ဇာတ်၊ လှည်းဇာတ်။

(လှည်းဇာတ်ဆိုသည် မှာ ဇာတ်ထုပ်တစ်ထုပ်မှ အခန်းများကို
တခန်း လှည်းတစ်စီးစီတင်၍ ကပြတင်ဆက်သွားခြင်းဖြစ်သည်)

အရပ်ဇာတ် အနုပညာနှင့် ကြေးစား “ဖက်ခွက်စား” ဇာတ်အဖွဲ့တို့
၏ အနုပညာမှာ အဆင့် အတန်း ကွာလှသည် ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့
သည် အနုပညာနှစ်မျိုးစလုံးကိုပင် တန်းတူမြတ်နိုးကြ ၏။ အရပ်ဇာတ်
တွင် ကိုယ်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသူ၊ ကိုယ်နှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်သူ စသည် ဖြ
င့် ပါနေရာ၊ သက်ညှာစွာ ကြည့်ရှုကြ၏။ အပြစ်အနာတွေ့လျှင်
ခွင့်လွှတ်ကြ၏။ ကောင်းကွက် တွေ့လျှင်ပိုကောင်း သွားကြ၏။ ကျွန်
တော်တို့ သည် ကြေးစား ဇာတ်ဖွဲ့များကို “ကြေးစား”ဟူ၍ ၎င်း၊ “ဖက်ခွ
က်စား” ဟူ၍ ၎င်း၊ ရင့်သီးစွာ ခေါ်နေကြသော်လည်း များ စွာ တန်ဖိုး
ထားပြီး နှစ်သက်စွဲလမ်းကြသည် ။

ဘုတလင်မြို့ရန်အောင်မြင်ဘုရားကြီး၏   မြောက်ဖက်
ကန်တော်ကြီး၏ အနောက်ဘက်၊ ဒေါင့် ချိုးတွင် ဇရပ်ကြီးတစ်ဆောင် ရှိ
ခဲ့လေသည် ။ ကျွန်းတိုင်လုံးကြီးများ နှင့် ဆောက်ထားသော ဇရပ်ကြီး ဖြ
စ်၏။ ယခုမူ ထိုဇရပ်ကြီး မီးလောင် ပျက်စီးသွားခဲ့လေပြီ။ ထိုဇရပ်ကြီး
သည် အရပ်ဇာတ်များ အတွက် ဇာတ်စင် အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ တကြိ
မ်ကို ကျွန်တော် ကောင်းစွာ မှတ်မိနေသည် ။ ကျွန်တော်၏
ဝမ်းကွဲအဒေါ် မမယ်ရွှေက မင်းသားလုပ်သည် ။ မမယ်ရွှေမှာ အသားဖြူ
ပြီး အရပ်ရှည် သည် ၊ ရုပ်ကလည်း အတော်အသင့် ချောမောသည် ။ အ

သံကလည်း ကြီးသည် ။ ထို့ကြောင့် မမယ်ရွှေ သည် ခေါင်းပေါင်းနှင့် ၊
တောင်ရှည်ပုဆိုးနှင့် ၊ မင်းသားလုပ်သောအခါ အတော်ကြည့်ကောင်း
နေပေ၏။ ကျွန်တော့်အမေ၏ သူငယ်ချင်း မစောမြင့်က မင်းသမီးလုပ်
သည် ။ မစောမြင့်မှာ အရပ်မနိမ့်လွန်း မမြင့်လွန်း၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်
အလောတော်ရှိရုံမျှမက မျက်နှာက များ စွာလှသည် ။ အသားတော်
ညိုပြာညက်ထဲကဖြစ်သည် ။ အသံမှာ လွန်စွာချိုသာသည် ။ စကားပြော
လျှင် လေအေးကလေးနှင့် ပြော၏။ မင်းသား မမယ်ရွှေနှင့် မင်းသမီးမ
စောမြင့်တို့ ၏ အတွဲမှာ လွန်စွာလိုက်ဖက်ရာ သူတို့ စုံတွဲ အကသည် ကျွန်
တော့်မျက်စေ့ထဲမှ မထွက်ချေ။ သို့သော်၊ ယခုဝေဖန်တိကပြုတတ်
သော မျက်စေ့ဖြင့် အတိတ်ကရပ်ပုံလွှာကိုပြန်ကြည့်သောအခါ မင်းသား
မမယ်ရွှေ၏ ခါးကြီး တန်းနေပြီး အက ကလည်း နွဲ့နှောင်းပျော့ပြောင်းမှု
မရှိကြောင်းတွေ့ရလေသည် ။

ကျွန်တော်သည် ငယ်ငယ်က ပွဲအတော်ကြိုက်၏။ အရပ်ပွဲမျှသာဖြစ်
စေကာမူ၊ အခြားရွာများ သို့ပင် သွားကြည့်လေ့ရှိ၏။ ဘုတလင်၏ တော
ငယ်ဖက်ခရီးတတိုင်ကျော်ဝေးသော မှန်တောရွာသို့ ၎င်း၊ အရှေ့ဖက်နှစ်တို
င် ခရီးရှိသော သာဖန်းရွာသို့၎င်း သွား၍ ထိုရွာသားတို့ တင်ဆက်သော
ပွဲကို ကြည့်ခဲ့ဘူးသည် ။ မှန်တောရွာမှ ဇာတ်ပွဲနှင့် ပတ်သက်၍ ကား
ဘာမျှမမှတ်မိတော့ပါ။ သာဖန်းရွာ သားတို့ တင်ဆက်သော ဇာတ်ပွဲမှ
လူပျက်တို့ ၏ ပျက်လုံးတလုံးကိုကား ယခုထိအမှတ်ရနေသည် ။ လူပျ
က်တစ်ယောက်က သူ့အနေအထိုင်၊ အစားအသောက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး
ဘယ်လို နေမည်၊ ဘယ်လို စားမယ်ဟု စိတ်ကူးယဉ်ပြပုံ ဖြစ်၏။ ကျန်တ
စ်ယောက်က မေးခွန်းတွေမေးနေသည် ။ ဘယ်လို အိမ်နှင့် နေမည်လဲဟု
မေးတော့ ဘယ်ကဲ့သို့သောတိုက်ကြီးနှင့် နေမည်ဟု ဖြေ၏။ ဘယ်လို ထို
င်မည်လဲဟု မေးပြန်တော့ ဆင်စွယ်ကုလားထိုင်ကြီးနှင့် ထိုင်မည်ဟု ဖြေ

၏။ ဘာတွေစားမည်လဲဟု မေးတော့ နှမ်းဖတ်ခဲ နှင့် ထန်းလျက်ကို တစ်လှည့်စီကိုက်စားနေမည်ဟု ဖြေ၏။ ကျွန်တော်နှင့် တကွ အားလုံးသော ပရိသတ်တို့ သည် အူလှိုက် အသည်းလှိုက် ရယ်ကြ၏။ ဘာကြောင့် ဤပျက်လုံးကို လူကြိုက်များ ပြီး ကျွန်တော့်တွင် ဤမျှစွဲနေသနည်း။ သာဖန်းသားတို့ သည် ၎င်း၊ အခြားဘုတလင် သားတို့ သည် ၎င်း၊ ဤပျက်လုံးကို ပြန်သတိရချင်မှ ရတော့မည်။ သတိရဦးတော့ ဘာကြောင့် လဲဟု ဝေဖန်ပိုင်းခြား မှု ပြုချင်မှ ပြုကြတော့မည်။ ကျွန်တော်ကား မှတ်မိရုံမက ဝေဖန်ပိုင်းခြား နေပါသည် ။ လူပျက်တို့ သည် ကျွန်တော်တို့ အား ဆင်စွယ်ကုလားထိုင်ကြီးနှင့် ထိုင်သည့် တိုင်အောင် စိတ်ကူးယဉ် ခိုင်းသည် ။ ပြီးတော့မှ ပကတိတောရွာ ဘဝသရုပ်ဖော်ဖြစ်သော နှမ်းဖတ်ခဲ နှင့် ထန်းလျက်ကိုစား စေလေသည် ။

အရပ်ဇာတ်တွေကို ကြည့်ပြီးနောက် (ဝါ)ကလေးများ သည် လူကြီးများ လုပ်သည် ကို ကြည့်ပြီးနောက်၊ ကျွန်တော်တို့ သည် ပွဲ၊ က၊ တမ်း ကစား ကြတော့သည် ။ မှတ်မိသေးသည် အမေဘက်မှ တော်သော ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းကွဲညီအစ်ကိုငါးယောက်သည် အိမ်ရှေ့ မန်ကျည်းပင်အောက် တွင် ခင်းထားသော ခုတင်ကြီးတလုံးကို ဇာတ်ခုံလုပ်ပြီး၊ တင်းတိမ်စောင်ကို ပြည်ဖုံးကားအဖြစ် တပ်ဆင်ထားကာ၊ ပွဲကတမ်း ကစားကြလေသည် ။ ငါးယောက်ထဲတွင် ကျွန်တော်က အငယ်ဆုံး၊ ကျွန်တော်က ဇာတ်စာအဆိုချင်ဆုံး၊ ဇာတ်စာကို အကုန်ရသောအရွယ်လည်း မဟုတ်သေး၊ အသံထွက် ပီသအောင်လည်း မရွတ်တတ်သေး၊ သို့သော် ကျွန်တော်က ဆိုင်းဆင့်သူအဖြစ်ဖြင့် စာဆိုလေသည် ။ ကျွန်တော်ဆိုသမျှရွတ်သမျှစာတွေကို အကုန် မမှတ်မိတော့ပါ၊ မှတ်မိသည် ကတော့ တနေရာတွင် “ပျော်ပွဲသဘင်၊ စာပွဲသဘင်”ဟု ဆိုရမည့် အစား၊ စကားမပီသဖြင့် “ကျော်ပွဲသဘင်၊ ချပွဲသဘင်”ဟု ဆိုလိုက်ပါသည် ။ ထိုအခါ ဝမ်း

ကွဲ အစ်ကိုဖြစ်သူကိုဘထွန်းက “အေးဟုတ်တယ်ကွ၊ ချပဲသဘင်”ဟု
ပြောပြီး ကျွန်တော့်ကျောကိုလက်ဝါးပြင်နှင့် ချပါလေတော့သည်။ ။ ကျွန်
တော့်မှာ ငိုနေရလေတော့၏။

★